

основатели на държавата, тъй като още отъ тогава старитѣ българи влезли въ роднински зръски съ византийския дворъ и писателя Патриархъ Никифоръ казва, че сж ги осиновили чрѣзъ приеманieto тайнството на кръщението. Значи не е билъ Борисъ първия български ханъ, които е приелъ християнството, а неговитѣ прѣдшественици прѣзъ Ираклиевото царуване (610 — 641 г.). Отъ тогава аристокрацията на българското княжество, което се намирало отъ татъкъ Дунава: *княжение обмѣу странюу Дуаная*, имала е възможность да вкуси нѣщо повече отъ плодовѣтъ на византийската култура. По извѣстието на Иоанна Никиу, Кубратъ билъ даже отхраниенъ въ Цариградъ и възпитанъ въ християнския духъ. Той е билъ оставенъ въ византийския дворъ навѣрно отъ чича си Оркана, когато послѣдния се бѣше явилъ въ Цариградъ и билъ покръстенъ отъ Хераклия I. Ще се каже, че сношенията на заддунавското българско княжество съ Византия трѣба тогава да сж станали съвършено тѣсни. Императора за да създаде неприятель на аваритѣ, който е билъ тѣхенъ съседъ, надарилъ българския господаръ съ нечути благодарения и то първо Оркана, а по-късно и Кубрата.

Епископа Иоаннъ Никиу съобщава ни още, че Кубратъ, братанецътъ на Оркана, завързалъ нечувана дружба съ Византия. Благодаренията, съ които билъ обсипанъ Кубратъ отъ Хераклия, до толкова сж повлияли на българския ханъ, щото той отъ признателность останалъ привързанъ, почти прѣзъ цѣлия си животъ къмъ Ираклиевата фамилия и даже слѣдъ смъртъта на послѣдния. Сжщия лѣтописецъ прибавя, че Кубратъ „съ силата на светото кръщение сполучилъ да побѣди всичкитѣ варвари и езичници“. Прѣзъ туй врѣме (около 635 г.), споредъ извѣстието на патриарха Никифора, Кубратъ като господаръ на племето уногундури (огхондъръ блгаръ), изгонилъ аварскитѣ войски отъ земята си и отстранилъ малката зависимость на народа си отъ аварския хаганъ. В. Златарски като разгледваше извѣстието на Иоанна Никиу прие, че аварското хаганство се намирало въ Азия?! Нему сж останали неясни много събития, за които по-горѣ стана дума. Той сжщо неможа да узнае кой другъ византийски писателъ, освѣнъ Никиу, е говорилъ за покръстванието и близкитѣ връзки на заддунавскитѣ българи съ Византия до Кубрата. Освѣнъ това В. Златарски не е можалъ даже да догади за сжществуването на